

ſkæde Forhold, hvori man ved en Forhøiſe af Lønningen vilde bringe den menige Mand til Krigsministeren, at han uopfordret paatog ſig at belære os om, at en ſaadan Forhøiſe imod Ministerens Duffe var et Miſtillidsvotum til den høitærede Krigsminister, og han tilføiede, at dette var den rette Forklaring af en ſaadan Afſtemning, en Tilføining, der naturligtviis kun kan være af Vægt for de ærede Herrer, ſom behøve en Forklaring af deres Afſtemning; vi Andre, ſom vide, hvad vor Afſtemning bethyder, behøve ikke en ſaadan Forklaring. Jeg ſkal for mit Bedkommende bemærke, at jeg paa ingen Maade lægger nogen Miſtillidsyttring i denne Afſtemning, men iøvrigt ſkal jeg overlade til alle Andre at lægge i deres Afſtemning og i den Stilling, de indtage til denne Sag, hvad de vil; det er Noget, jeg ikke kan forhindre. Det er langtfra, at jeg lægger noget Saadant i min Afſtemning, og jeg er overbevist om, at Enhver, ſom ſtemmer for Forſlaget, ligesaa lidt lægger nogen Miſtillidsyttring deri. Skulde man ſaaledes i Rigsdagen uden Videre tage for gode Varer, at en Minister ſkal være Formynder og rette Forſorg for det ſtore Folk, maatte man ogſaa, naar f. Ex. Underviſningsvæſenet var under Behandling, anſee det for uveligt og Noget, ſom viiſte Miſtillid imod Cultusministeren, naar man forbrede en Forbedring af vort uſle Almueſkolevæſen, ligesom det maatte være at viſe Miſtillid til Indenrigsministeren, naar man forbrede Reformer i Landboforholdene. Dette kan dog ikke være Meningen eller den rette Forklaring af Rigsdagens Stilling til de forſkjellige Miniſtre. — Den ærede Ordfører gjorde endnu den Bemærkning, ſom fortjener Opmærksomhed, at den høitærede Minister efter en nærmere Overveiſe har fundet, at han, ſaaledes ſom jeg foreſlog ved en tidligere Behandling, kunde gaae ind paa en Forhøiſe af Lønningen af 4 ſ for dem, der ligge mere end de 6 Maanedet i Tjenesten. Dette har naturligtviis glædet mig særdeles, men det er netop dette, der har givet mig Haab om, at den høitærede Minister ved en fornyet Overveiſe af Sagen vil findes villig til at gaae det Skridt videre, ſom jeg her har raadet til, og det er alſaa paa

ingen Maade en Indſigelse mod vort Forſlag, men kun en Grund mere til at faſtholde det.

Formanden: Det er dog viſt ved denne Sag ikke værd at komme ind paa Bedømmelſen af Almueſkolevæſenet, og jeg ſkulde derfor ſulle, at det ærede Medlem ikke havde indladt ſig paa at karakteriſere det ſaaledes, ſom han gjorde.

Krigsministeren: Jeg ſkal kun ligeoverfor den Slutning, ſom den ſidſte ærede Taler drog af mine Yttringer om, at Naturalforpleiningen kunde blive noget koſtbarere for Staten, bemærke, at Naturalforpleining er et eget Slags Forpleining, ſom uden at være mere nærende dog er koſtbarere end den Føde, Soldaten ſelv forſkaffer ſig. Den er nemlig en Art Forpleining, ſom man antager, at Soldaterne kunne være vel tjente med, og ſom paſſer for alle Forhold, men der er intet Spørgsmaal om, at f. Ex. Grød, ſom er en fortrinlig Ret, men ſom ikke altid godt kan ſerveres ſom Naturalforpleining, jo er billigere og mere hndet af vore Soldater. Naar jeg har udtalt, at man maatte komme til altid at give Soldaterne Naturalforpleining, er det en Fremtidſtanke, ſom maatte ikke kan blive bragt til Udførelſe, netop fordi vore Soldater foretrække ſelv at ſørge for deres Føde, idet de da kunne faae det, ſom de holde meeſt af, og ſom koſter mindre end Naturalforpleining. Det var kun den Bemærkning, jeg troede at burde gjøre ligeoverfor den Slutning, ſom det ærede Medlem drog af en tidligere Yttring af mig.

H. Jensen: Jeg ſkal blot hertil ſøje, at jeg ikke troer, at den Naturalforpleining, ſom vil blive budt vore Soldater, paa nogen Maade vil være overdreven, men jeg er overbevist om, at hvis vi vilde have, at Soldaterne under de nuværende Forhold ſkulle have ligesaa god Føde, ſom de vilde faae gjennem Naturalforpleining, kunne de paa ingen Maade faae den med den Løn, den høitærede Minister har tiltænkt dem.